

fove ud i Land og atter efter Reisen kan finde Tid til at fove ud igjen, vil Styrmanden, der staar som den, der bærer Ansvar for hele Lastens Stuvning og Losning, ikke kunne finde Leilighed til at hvile sig ud, hverken før eller efter Reisen. Jeg mener, at som Følge heraf vil denne Styrmand, paa hvem man lægger et meget betydeligt Ansvar, ikke være i Stand til at bære dette Ansvar, idet han ikke er saa frisk og kraftig, som han maa forudsættes at være for at kunne give gode og tjenlige Raad. Men der kommer endvidere dertil, at et saadant Raad er det en meget vanskelig Ting at give, naar man er underordnet. Den, som bærer det hele Ansvar, siger til sig selv: Saaledes og saaledes er Forholdet, — og han handler derefter med Tanke ubelukkende henvendt paa selve Sagen; den derimod, som skal raade, trykker sig under mange Forhold og navnlig under et Forhold som det, hvor han veed, at, giver han et slet Raad, bliver han moralsk ansvarlig derfor og risikerer desuden Noget, som er meget alvorligt for en Mand, der ved sin Stilling skal tjene Brødet til sig og sin Familie, det nemlig, at blive viist bort fra Skibet. Jeg tror, at man begaar en Uret mod Styrmanden ved at paalægge ham dette Ansvar, og jeg mener tillige, at den Betryggelse, som man paaregner, er af en høist tvivlsom Natur, idet Styrmanden som sagt ikke vil være i Stand til at handle med alle sine Evner til sin fulde Naadighed. Der er blevet indvendt, at man ved at stille den Bestemmelse op, at Styrmanden skal supplere den Kundskab, som Kaptainen maa forudsættes at have, opnaar en Slags Garanti for, at den fornødne Kundskab til Dampskibsart er repræsenteret ombord af en af de Kommanderende. Det er jo fuldstændig sandt i Theorien; men i Praxis vil dette have megen Vanskelighed ved at gjøre sig gjældende. Antage vi f. Ex. at Skibsføreren er en af de Mænd, som have en saa ubegrændset Beundring for Seilskibsfartens Evne til at uddanne Søfolk, at han mener, at den, der har været i Seilskibsart, ogsaa derved er bleven klog paa Dampskibsfarten og hvad dertil hører, da er han meget for ophøiet til at søge Raad hos et saa ringe Væsen som en Styrmand. I det Tilfælde altsaa, at en saadan Kaptain under kritiske Forhold griber seil, og Styrmanden, der staar ved hans Side og ser det, har den inderligste Lust til at gjøre opmærksom derpaa, vover han det dog ikke, fordi hans hele Forhold til Kaptainen er saaledes, at han ikke tør raade ham. Griber han ikke desto mindre til, men Kaptainen ikke vil respektere hans Raad, fordi han kun er Styrmand, opstaar der Kollision, maaske i det allermeest kritiske Øieblik, hvor det netop gjælder om, at der skal være Fasthed, Bestemthed og Enhed i Kommandoen. Jeg mener derfor, at set fra den rent praktiske Side — og bortset fra det rent Disciplinære i Forholdet, der i denne Met-

ning ingenlunde er heldigt — er det yderst forsæfelig at fastsætte ved Lov, at Skibsføreren skal søge Hjælp hos sin Styrmand. Noget Andet er, at den Overordnede meget tidt med Nytte kan faae Hjælp af den Underordnede; men dette beror paa rent personlige Forhold, som man ikke kan tage Hensyn til ved Affattelsen af Lovbestemmelser. Efter hvad jeg her har udtalt, vil det vistnok staa klart for ærede Medlemmer, at jeg i det Hele meget kunde have ønsket, at hele Slutningsbestemmelsen var bleven omredigeret, og naar jeg har begrændset mig til det meget bestedne Endringsforslag, som er stillet, er det, fordi jeg betragter den sidste Bestemmelse som saare betænkkelig og først og fremmest ønsker, at den maa bortfalde. I det Tilfælde imidlertid, at der er nogen Udsigt til, at der kan blive tilspiet en anden Bestemmelse i Stedet for, falder dette min Tanke langt nærmere, og jeg vilde derfor ubetinget kunne slutte mig til det Forslag, som er stillet under Nr. 2, saafremt dette Forslag havde lige saa gunstige Chancer for at gaa igennem, som Forslaget under Nr. 1. Det vilde altsaa afhænge af den høitærede Ministers Forhold til Sagen; bortset herfra vil jeg ubetinget raade de Herrer, som ville slutte sig til mig, at gjøre det ved at slutte sig til Forslaget under Nr. 2. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at saaledes som Forslagene ere stillede, maa det første ikke vedtages, hvis man ønsker at foretrække det andet. Hvis det andet Forslag var fremkommet som et Underendringsforslag til Forslaget under Nr. 1, var det blevet afstemt først; men saaledes, som det nu staar, vil Forslaget under Nr. 2 falde bort, hvis det under Nr. 1 vedtoges. Der er maaske Mange, som ikke ønske dette, og jeg skal derfor atter gjøre opmærksom paa, at dersom Forholdene ere saadanne, at der er Udsigt til, at Forslaget under Nr. 2 kunde blive vedtaget, vilde jeg for mit personlige Vedkommende foretrække dette.

Formanden: Lige over for den Coenualitet, som det ærede Medlem havde for Die, vil det jo staa ham og den anden ærede Forslagsstiller frit for at tage deres Endringsforslag tilbage. Derved vilde de sikrest naae, hvad de tilsigte. — Jeg antager, at det ærede 1ste Medlem for 11te Kreds ønsker Ørdet som Forslagsstiller.

Frandsen: Det Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, er saa vel anbefalet ved de Udtalelser, vi hørte af den ærede 7de Landssthingsmand for 1ste Kreds (Carstensen), at det i og for sig er meget overflødig, at jeg fremkommer med noget Forsvar derfor. Jeg kan ikke gjøre det saa godt, som han har gjort det. Min Tanke, da jeg stillede det, var simpelthen den, at jeg med de to ærede Forslagsstillere var enig i, at det sidste Komma i § 3 bør gaa ud, medens det paa den